

alt Falb en meget stor Del af Hvore, der ser paa Gendarmeriinstitutionen som en unyttig og temmelig ørkesløs Institution, mener, at det er uheldigt, at vi i saa økonomisk daarligere Tider som de nuværende offrer 1 Million Kroner til en saa unyttig og ørkesløs Institution, som Gendarmerikorpsen er. Jeg mener nu altsaa, at Gendarmerikorpsen ikke blot er unyttigt, men ogsaa, at det er skadeligt; det har jeg jo forresten havt Leilighed til at tale om tidligere og skal ikke komme videre ind paa, jeg skal blot kort sige, at er der Noget, der virker ophidsende og æggende, er det dem. Naar man har staaet paa Brønderslev-historien, Marskshistorien og den Slags Historier, mener jeg, at de ere klare Vidnesbyrd om Gendarmerikorpsens Skadelighed; thi man har vist aldrig hverken før eller siden hørt Tale om nogen Forstyrrelse af No eller Orden i Brønderslev end denne ene Gang, ligesom man heller ikke hverken før eller siden har hørt Tale om noget Dignende i Mars uden denne ene Gang. Jeg mener, at det, der har givet Anledning til Ophidselsen, og som har foranlediget det Beflæggelige, der er sket, det har været Gendarmeriinstitutionens Oprettelse. Naar den altsaa giver Anledning til Scener, som vi jo Alle beklage, enten vi staa paa den ene eller paa den anden Side, saa mener jeg, at vi burde se at faae den fjernet snarest muligt. Jeg skal med Hensyn til selve Lovforslaget indskrænke mig til disse Bemærkninger og slutte denne Del af mine Bemærkninger med at sige, at jeg paa Mindretallets Vegne tilraader Lovforslagets Forkastelse. — Flertallets Ændringsforslag til Lovforslaget om Oprettelse af et Statspoliti finder jeg ikke nogen særlig Anledning til at komme ind paa og navnlig ikke til at komme ind paa dets Enkeltheder, da Mindretallet, som det er bekendt af Betænkningen, i det Hele taget ikke finder Statspoliti ønskeligt. Vi tro nemlig, at den nu gjældende Lovgivning vil være tilstrækkelig i saa Henseende; den giver de kommunale Myndigheder Ret til at udvide Politiet, hvor det er nødvendigt, og vi have den Tilid til de kommunale Myndigheder overalt i Landet, at hvor der maatte være Anledning til at sørge for Oprettelsen af mere Politier, ville de ogsaa nok vide at afhjælpe Manglen. — Da den ærede Ordfører udtalte, at Udvalget ikke havde kunnet afgive Betænkning før og gav forskjellige Grunde derfor, nævnedes han blandt Andet dette, at Mindretallet i Mar havde erklæret, at vi ikke vilde forhandle om Noget som helst. Jeg maa protestere imod denne Udtalelse; vi have aldrig erklæret, at vi ikke vilde forhandle om

Noget som helst. Jeg tror tværtimod, at den ærede Ordfører maa indrømme, at jeg og min ærede Meningsfælle tilvenstre for mig (Chr. Nielsen) have deltaget ikke saa lidt i Forhandlingen paa de to Møder, som Udvalget har holdt. Der har nok været holdt nogle Smaamøder til Vedtagelse og Underkrift af forskjellige Betænkninger, men i de to virkelige Møder, Udvalget har holdt i Vinter, tror jeg, at den ærede Ordfører vil indrømme, at vi have deltaget ikke saa lidt i Forhandlingen, og den ærede Ordfører vil vistnok ogsaa erindre, at vi Begge meget bestemt have udtalt, at hver Gang Udvalget var samlet angaaende ikke blot denne Lov, men i det Hele taget de foreløbige Love, ønskede vi at være med for at deltage i Udvalgets Forhandlinger. En anden Sag er det, at vi ikke have kunnet gaa ind paa det, som Udvalgets Flertal har forlangt, nemlig Oprettelsen af et Statspoliti; men jeg kan ikke se, at det skulde være til nogen som helst Hinder for Fremme af Sagen. Jeg synes, at det vilde være en noget eiendommelig Betragtningssmaade, at Lovforslag i det Hele ikke kunne fremmes i et Udvalg, fordi hele Udvalget ikke bliver enigt. Jeg tror, at vi have Masser af Exempler paa, at Flertallet i et Udvalg har sin Opfattelse og Mindretallet sin Opfattelse, saa gjør hvert Parti eller hver Del af Udvalget sin Opfattelse gjældende, og saa fremmer man Sagen paa den Vis. Mindretallet i Udvalget har jo opfordret Flertallet til at gaa samme Vej med Hensyn til dette Lovforslag, saaledes at Flertallet gjorde sin Opfattelse gjældende og Mindretallet gjorde sin Opfattelse gjældende. Det var den eneste Vej, vi mente der var at gaa, for i det Hele taget at faae Sagen fremmet, og for at hele Rigsdagen endelig omsider efter tre Mars Forløb kunde komme til at votere om det Spørgsmaal. — Der var dog een Bemærkning endnu, jeg gjerne vilde gøre i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse. Naar han nemlig mente, at Mindretallet i Betænkningen har villet se en Snare i § 7, hvor det forbeholdes Justitsministeriet at afgjøre, hvorvidt der kan ske Indskrænkninger i det forhaandenværende Politier for Kjøbstæderne, maa jeg sige, at vi aldeles ikke have tænkt paa, at der skulde ligge en Snare deri; men vi have ganske simpelt og ligefremt ment, at deri ikke var nogen saadan Sikkerhed for, at Politistyrken i Kjøbstæderne vilde blive synnerlig indskrænket. Endvidere maa jeg sige, at den samme Paragraf ophæver ikke hele det nuværende Landpoliti, men paahylder, at noget af Landpolitiet skal bevares. — Naar den ærede Ordfører mener, at jeg i Be-